

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Det gamle Egetræes sidste Drøm. (Et Jule-Eventyr.)

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098738341040/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Allerede var det voxet høit op over Skyerne, der som mørke Trækfugle-Skarer, eller store hvide Svane-flokke droge hen under det.

Og hvert af Træets Blade kunde see, som havde det Øine at see med; Stjernerne bleve synlige ved Dagen, saa store og blanke; hver af dem blinkede som et Par Øine, saa milde, saa klare; de mindede om kjendte, kjærlige Øine, Barne-Øine, Kjæreste-folks-Øine, naar de mødtes under Træet.

Det var et livsaligt Øieblik, saa frydefuldt! og dog, i al den Fryd, fornem det en Længsel og Lyst efter, at alle de andre Skovens Træer dannede, alle Buske, Urter og Blomster maatte kunne løfte sig med, føle og fornemme denne Glands og Glæde. Det mægtige Egetræ i al sin Herligheds Drøm, var ikke fuldt lykkeligt, uden at have dem med Alle, Smaa og Store, og denne Følelse bævede igjennem Grane og Blade, saa inderligt, saa stærkt som i et Menneskes Bryst.

Træets Krone bevægede sig som om det søgte og søvned, saae tilbage. Da fornem det Duft af Skovmærker og snart endnu stærkere Duft af Kaprifolier og Violer, det troede at kunne høre Gjægen svare sig.

Ja, gjennem Skyerne pippede frem Skovens grønne Toppe, det saae under sig de andre Træer voxede og løftede sig som det; Buske og Urter skjøde høit i Veiret; enkelte rev sig løs med Rod og fløj hurtigere. Birken var snarest; som en hvid Lynstraale knittede dens slanke Stamme opad, Grenene bølgede som grønne Flor og Faner; den hele Skov-Natur, selv det brunfjedrede Rør, voxede med, og Fuglene fulgte med og sang, og paa Straaet, der som et langt, grønt Silkebaand løst flagrede og fløj, sad Græshoppen og spillede med Vingen paa sit Skinnebeen; Oldenborrerne brummede og Bierne summede, hver Fugl sang med sit Næb, Alt var Sang og Glæde lige ind i Himlen.

»Men den lille blå Blomst ved Vandet, den skulde ogsaa med!« sagde Egetræet; »og den røde Klokkeblomst! og den lille Gaaseurt!« – ja Egen vilde have dem Allesammen med!

»Vi er med! vi er med!« sang og klang det.

»Men de smukke Skovmærker fra forrige Sommer – og Aaret forud var her et Flor af Lillieconvaller –! og det vilde Æbletræ, hvor stod det deilig – og al den Skovpragt i Aaringer, i mange Aaringer –! havde den dog levet og blevet til nu, saa havde den dog ogsaa kunnet være med!«

16 saae tilbage. Da] det saae tilbage, og da A¹. 22 voxede og løftede] voks og løfte G. 22 blå] røde D. 33 røde] blåe D. 40 dog ogsaa] ogsaa m, dog ogsaa A–O, ogsaa D.